

de beste
twittercolumns
over de winter

Van nooitkalende nepper tot gevriesdroogde drollen

Ultrakorte columns over de winter,
Sinterklaas en Kerstmis

Zelf aan de slag?
Achterin deze bundel
vind je een mini-
stappenplan om je eigen
twittercolumn mee te
schrijven.

Wil je meer tips, trucjes
en inspiratie? Download
dan gratis de complete
Twittercolumn gids via
DianaVanEwijk.nl

inleiding

Een twittercolumn is: een gedachte/gevoel/gebeurtenis gevangen in 126 tekens, afgesloten met #twittercolumn. Samen zijn dit exact 140 tekens, de hoeveelheid karakters die een tweet maximaal kan bevatten.

Deze Twittercolumnbundel bevat **56 twittercolumns** over de winter, geschreven door maar liefst **11 twittercolumnisten**.

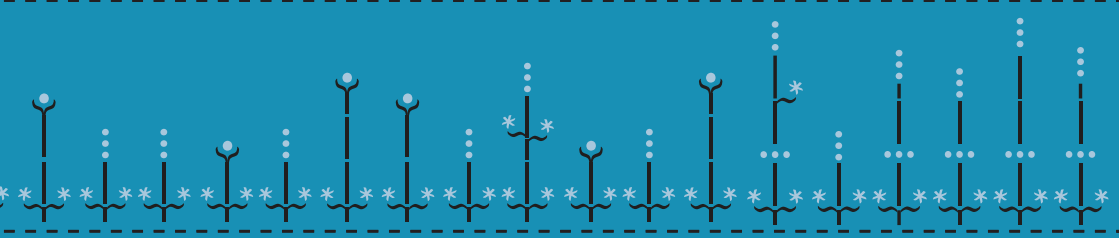
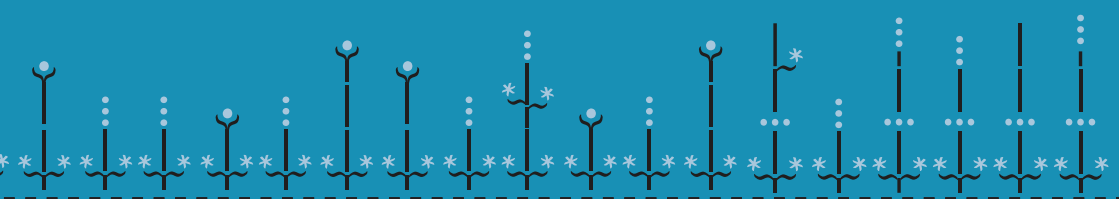
In de vier jaar dat het genre twittercolumn bestaat zijn er al meer dan honderd mensen mee aan de slag gegaan. Met deze bundel hopen we nog veel meer mensen te inspireren. **Het schrijven van een twittercolumn is een prachtige manier om bijzondere momenten in je leven vast te leggen én te delen.** Daarom vind je, helemaal achterin deze bundel, **een mini-stappenplan**, waarmee je zelf een twittercolumn schrijft.*

Heel veel plezier met het lezen én schrijven,

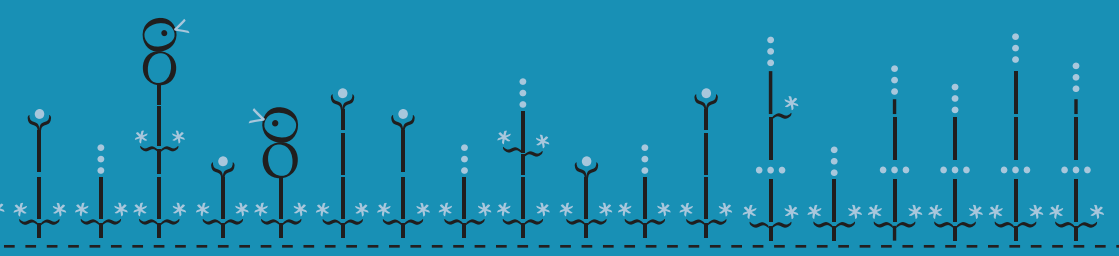
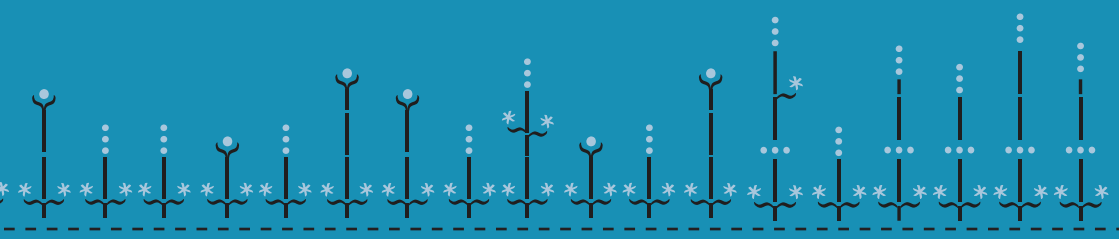
Diana van Ewijk,
Rotterdam, december 2014

PS: grote dank aan Anne-Marie Eerenstein, Zita Bebenroth, Nicoline van Slingelandt en Mary Brouwer voor het meedenken en -werken aan de eerste (nooit-gepubliceerde) versie van deze bundel!

*) ook leuk: de leukste/mooiste/beste twittercolumns komen in de krant! Iedere week selecteer ik een twittercolumn voor Metro.

Ziek enzo

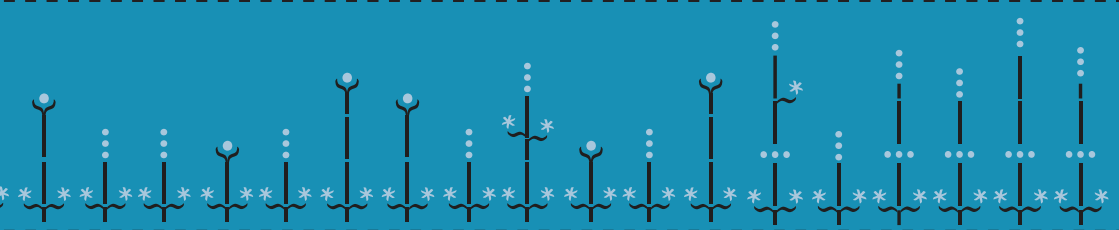
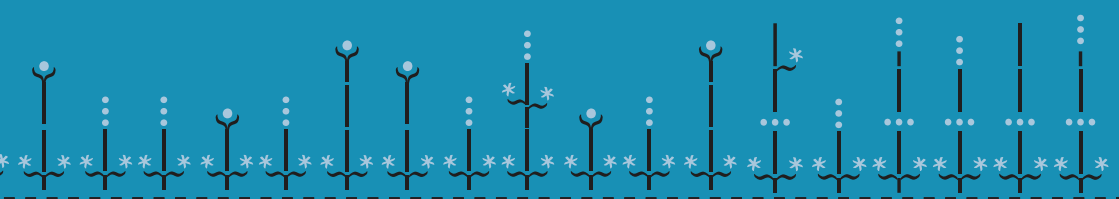

De kleine en ik
liggen met koorts
op bed.

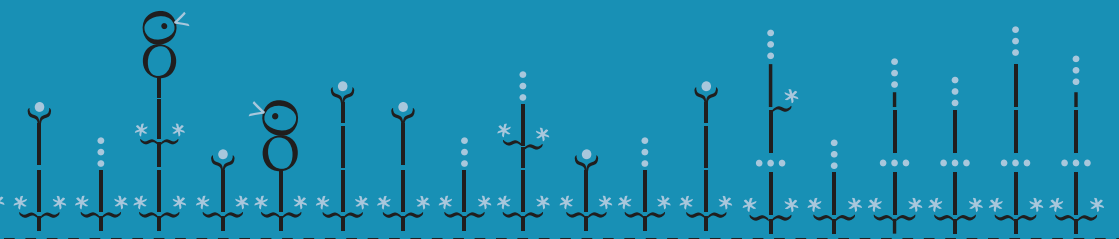
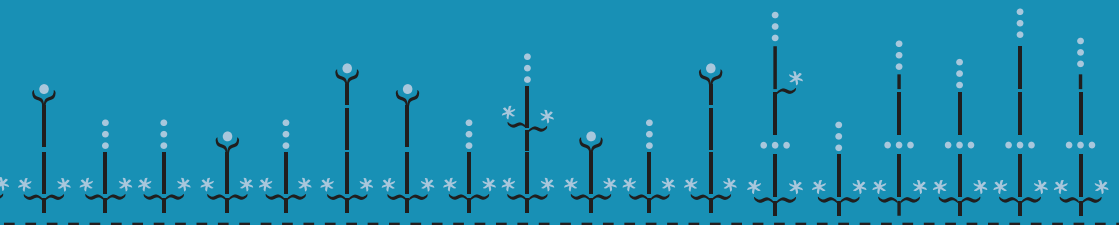
Terwijl ik bijna in 'n
hoestbui blijf, zegt hij
schor: “Wel gezellig
zo samen, hè?”

Ziekenboeg, thuis.
Vier keer de
wasmachine aan,
twee emmers sop, en
toch verdween de zure
lucht pas 's middags
uit mijn neus.

“Wat stinkt ‘t hier,”
klaagt ze, leeggespuugd
na een braaknacht.
“Heb jij soms ‘n scheet
gelaten?”
Klok, klepel, kotskleuter.

Vogels

Nurks hippend de
futloze sneeuwkllokjes,
‘t eenzame wantje,
de lege zak drop
omzeilen.

Verkleumde mus in
‘n vetbolloze straat.

Naast 'n brok loodgrijs
ijs ligt hij.

Dood.

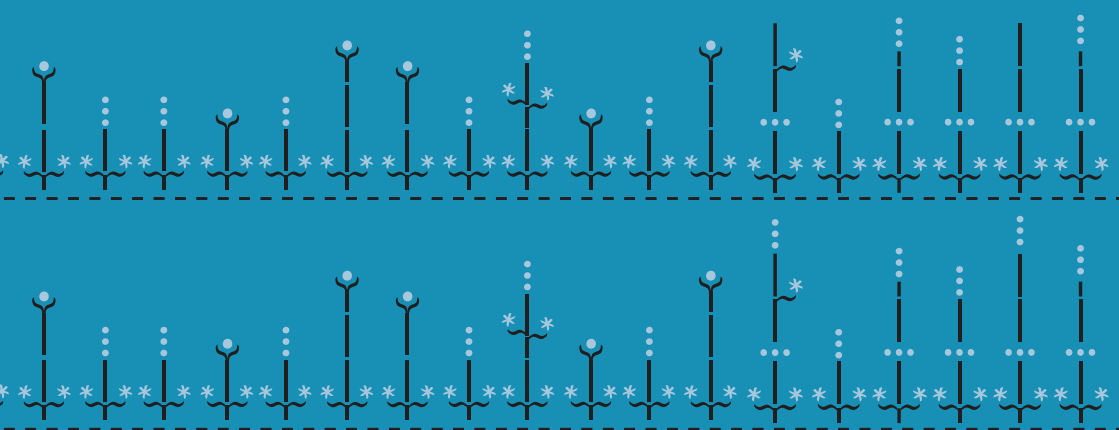
Peutertje hurkt,
vraagt retorisch:

“Duifje wordt zo wakker
van de zon, toch mam?”

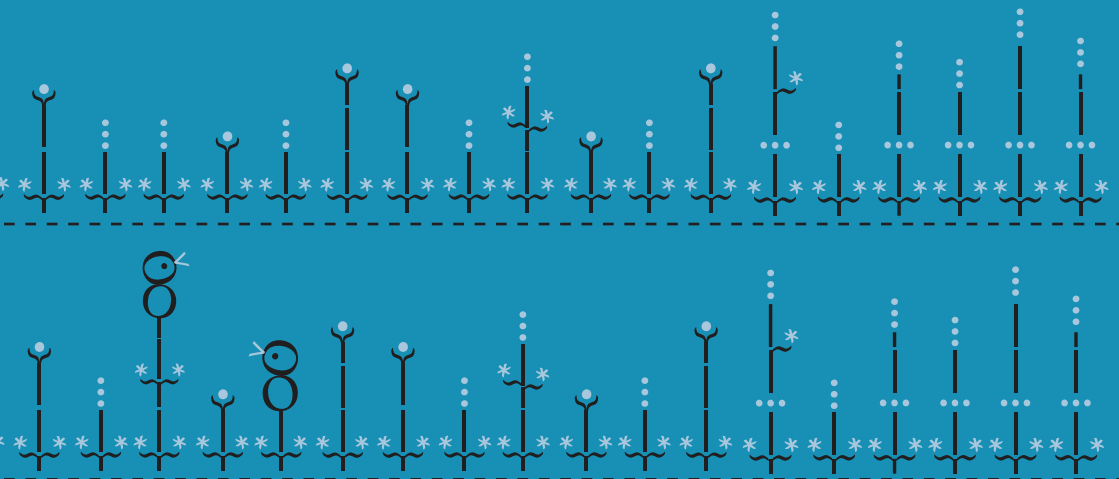
In de halfgezonken
sloep; een dikke laag ijs.
Eén bootbankje biedt
nog beschutting tegen
de sneeuw.
Nova Zembla voor
eendjes.

Tussen de grijze
smeltbergjes en
inktzwarte poeltjes:
een onbestemd,
droevig hoopje.
Na drie keer kijken
zie ik twee pootjes.

Op het witwolkerige ijs:
een eindeloos spoor
lichtgrijze vorkjes.
Toch vreemd dat vogels
blijkbaar liever klunen
dan vliegen.

Sinterklaas

11 december:
mijn het-is-weer-bijna-
kerststress laat zich nog
dempen met een
handvol pepernoten en
een halve
chocoladeletter.

“Nee hè,”
zucht dochter
“we zijn ook altijd te
laat. Iedereen heeft al
een kerstboom en bij
ons moet Sinterklaas
nog komen.”

Blij wijs ik naar
de bemijterde kleuter:
“Kijk, een hulpsint!”
“Nee hoor, mam,”
snibt de mijne,
“da’s gewoon een
klein kind.”

Sinterklaas.

‘t Feest dat hordes
kinderen wekenlang om
6 uur wekt.

Afgetobde ouders
tellen af tot Sint z’n
koffers weer pakt.

Oma:

“Was de echte Sint
op school?”

Dochter: “Ja!”

Zoon:

“Nee, ‘t was ‘n hulpsint.”
Stilte.

Dochter:

“Ja, de èchte hulpsint.”

Op de muur:
donkerrode spetters.
“Oh,” constateert
m’n goedgegelovige
grootstadskleuter,
“de Rommelpiet is hier
zeker geweest.”

Kleine zus:

“Hij geeft cadeaus,
wij geven niets.
Da's toch zielig?”

Grote zus:

“Wij geven gelóóf.
Daar is Hij heel blij
mee.”

Trouw geloof wordt
beloond.

Vorig jaar bracht
Sinterklaas alsnog de
Lego trein die dertig jaar
geleden op mijn
lijstje stond.

Winter

De wintertijd.
Als een kind zo blij met
een extra uur.
Als volwassene
teleurgesteld:
er ís geen extra uur!
Ik leer het nooit.

“Hèhè,”
zucht de kleuter,
haar woorden gesmoord
in halfvermalen
snoepgoed,
“ik krijg wel dorst van
dat Sint-Maarten
vieren.”

Winterdag.
Met kabels, kwastjes
of Noorse motieven.
Achteloos of met zorg
gekozen.
Al dat gemuts geeft de
witte wereld kleur.

Het plein, bedekt met
'n vliesdun laagje
stuifsneeuw.

De kleuter schraapt en
voert, fanatiek, een
éénmanssneeuwballen-
gevecht.

De wind blaast
ons vooruit.
“Ik moet alleen
net iets harder trappen
dan jij” zegt ze,
“ik heb namelijk
‘n tegenwind
gelaten.”

In de goot:
een eenzame want,
natgeregende sjaal,
kapotte muts.
De winter laat zijn
sporen na als een
haastig ontsnapte
boef.

Forensenleed:
klappertandend op het
koude perron staan en
door halfbevroren
wimpers verlangend
staren naar de
warme rookpaal.

Roodblozend komt
dochter terug van de
opvang.

Niet alleen van de
winterkou, ook van de
stift waarmee ze haar
wang bijkleurde.

Knerpend zoekend
naar ongerepte witte
eilandjes in de
grijsbruine drab.
In slalom om
geelbevlekte,
sneeuwbedekte
hondenhopen.

Het weer.
Het regent weer.
De sneeuw wordt
smurrie,
weg is het ijs
en wat overblijft
van al dat wit,
is vijftig tinten grijs.

Op de stoep:
een tros platgesleede
bananenderrie,
een fles in duizend
scherven en
een verloren speentje.
De stad, ontsneeuwd.

Nachtvorst.
Het seizoen
van de verkleumde
kinderknuistjes,
verloren mutsen,
sjaals en
alleenstaande wanten
is weer begonnen.

Deprimerend uitzicht:
holenbeerbenen,
eindigend in winter-
voeten met kale
rafelnagels.

Gelukkig is 't nog lán-
geen rokjesdag.

December heeft 'n
beetje te veel
hoogtepunten voor 'n
maand. Sint, Kerst,
Vakantie en Oudjaar.
Dat wordt in januari
bijkomen.

De man houdt 'n
lege riem in de lucht.
Pas ná de zich
uitspreidende gele vlek
zie ik zijn witwollige
hond.
Sneeuw in de stad.

“Vroeger had je
altijd ijs en sneeuw in
de kerstvakantie. Maar
ja dat was vroeger.”
overpeinst hij zijn
bijna 10-jarig leven.

Kijkend uit het raam
zie ik een jochie in de
sneeuw rollen.

Op het veldje voor mijn
huis.

Het veldje waar honden
vaak poepen.

Op het trottoir:
gevriesdroogde
hondendrollen.
Na weken onder de
sneeuw verregenen ze
nu tot een stemmig
bruin stippentapijt.

In de donkerte
van alle vroegte werd
Kleuter's enthousiaste
kus een kopstoot.
Het ei kreeg ik
er gratis bij.
Ook goedemorgen.

“Ik kán niet meer,”
hijg ik, ploegend door
de sneeuw.

“Gewoon dóórlopen,
mam. We passen écht
niet met z’n drieën
op de slee.”

Vrij.

Tussen de middag 'n
lange siësta, alsof we in
zonnig zuid-Europa zijn,
en de wind geen natte
sneeuw om het huis
blaast.

Sanitaire stop met
‘n achtjarige.

“Ik hoef m’n handen
niet te wassen,”
zegt hij slim.

“Ik heb gewoon m’n
wanten aangehouden.”

Een boekje
vol feestkleding.
De mannen gaan voor
warm, zie ik al
bladerend.
De vrouwen kunnen
wederom kleumen en
blauwbekken.

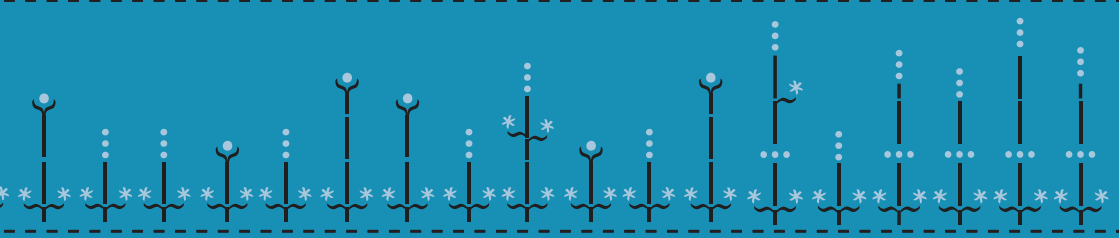
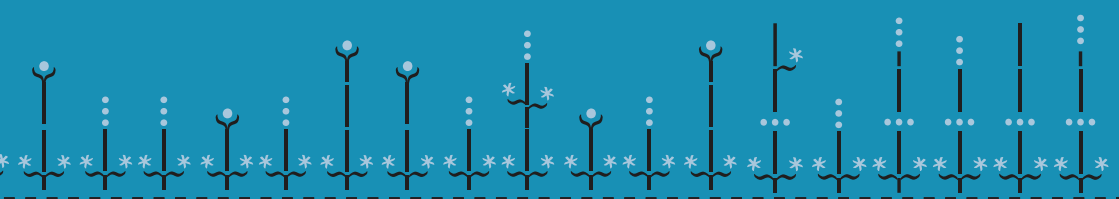
Wintertijd:
's middags om vier uur
je kinderen stampot
voeren zodat je ze om
zes uur met een
gerust hart op bed
kunt leggen.

Eén nattige hagelbui,
en zoon heeft acuut de
winter in z'n bol:

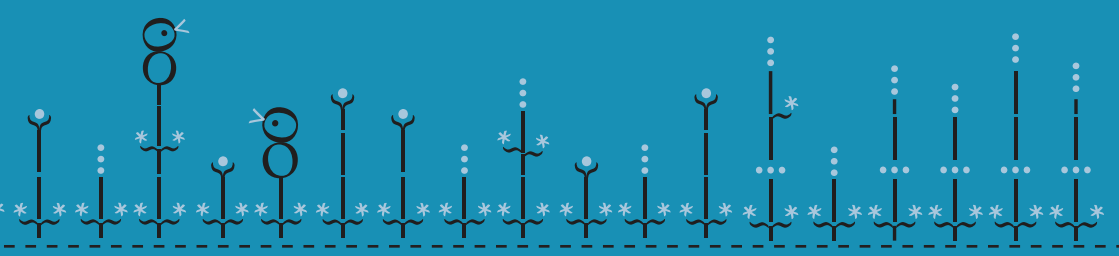
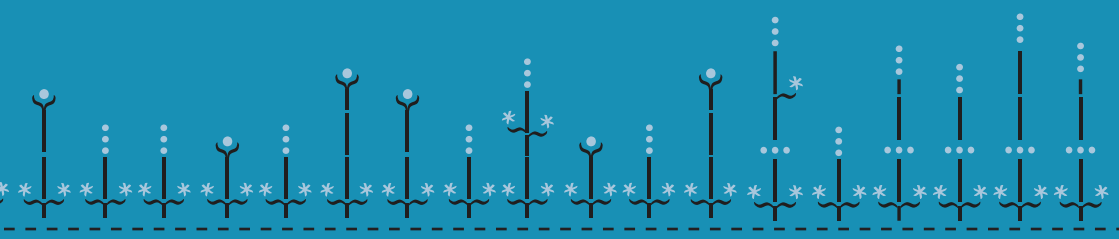
“Morgen naar school op
de slee!”

Leve de optimistische
jeugd.

Als ik mijn ogen sluit
en diep inadem,
fantaseer ik over 'n
lome zomerdag.
Een dag die ooit eens
was en ooit weer
terug komt.

Kerst

‘Exotic girls!’
knippert het neon-groen
tussen rode lichtjes.
Kerst én *happy endings*
in een uitbundig
versierde massagesalon.

Een man met
grootheidswaanzin
scheurt voorbij op z'n
scooter.

Tussen z'n benen klemmt
hij 'n grote boom.
Kerstboom met ballen.

Opvouwbaar
en betrouwbaar, want:
permanent precies de
goede kleur groen.
Onze nooitkalende
nepper mist alleen
inbouwlichtjes.

Bijna kerst.
Op het plein schitteren
duizend lichtjes sfeervol,
maar duizend-en-een
regendruppels jagen
iedereen naar binnen.

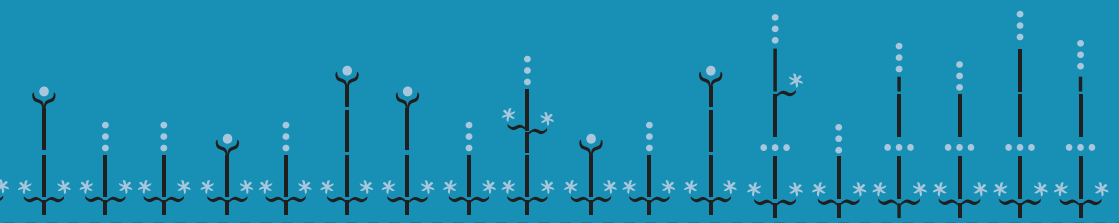
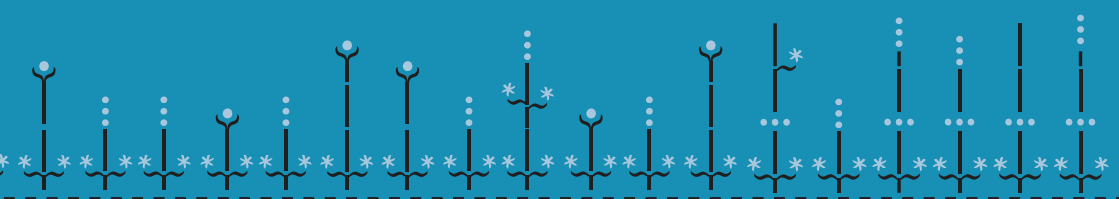
In de kale boom:
kouwelijke vogels.
Hun nekjes ingetrokken,
zachtjes wiegend op de
wind.
Kerstballen, maar dan
ondersteboven.

Kerstdiner:
geroosterde witlof.
“Ik vind ‘t niet zo lekker,
oma,” kokhalst ‘t kind.
“Maar je hebt goed je
best gedaan, hoor.”

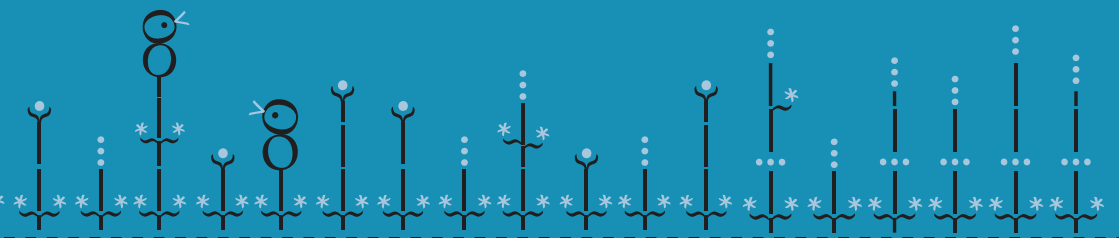
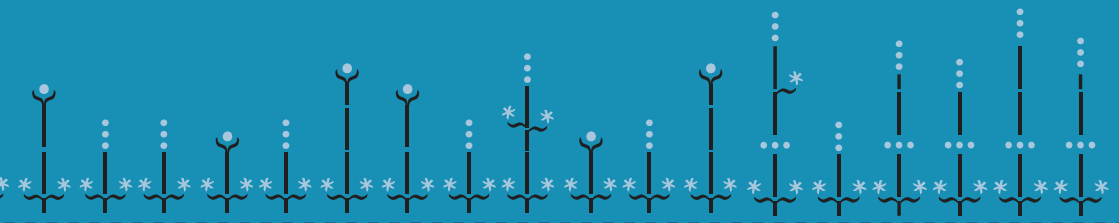
“Jezus is dood, mam,”
zegt ze van boven haar
boterham.

“Eerst was hij een baby
en toen: een standbeeld!”
Kerst voor kleuters.

Boom versieren.
Dochter stuitert met
kerstballen.
Zoon hangt lichtjes om
z'n nek.
Kat zit klaar om de
ballen eruit te rossen.

Oud & Nieuw

31.12.12, 00:00.

Ik:

“Kom je kijken naar de knallen?”

“Okee,”

knort de kleuter,

“dan zeg ik meteen dat ze nú moeten stoppen.”

Oudjaar.
Soms knettert
het staccato, soms
dreunt het met 'n
zware bas.
Het muziekstuk van het
nieuwe jaar klinkt
de hele dag.

Nieuwjaarsdag.
De lucht is wolkenloos.
De kalender
helemaal blanco.
Deze dag
zonder plannen.
Het jaar kan nog alle
kanten op.

Stomerij, half januari.
Voor 't raam:
een glitterjurk en
drie smokings.
Op de stoep:
verregend vuurwerk en
champagnescherven.

Het halflege
wedstrijdbad toont wat
een laatste week van
januari doet met de
goede voornemens van
sporters-tegen-wil-en-
dank.

Zwaarhijgend hobbelt
hij voorbij:
witte benen, grijs haar,
een knalrode kop.
Ondanks regen en
tegenwind vol goede
voornemens.

Hallo Winter,
het is nu wel tijd om
afscheid te nemen.
Ik heb genoeg van jou.
Graag herstel ik mijn
vriendschap met de
Lente.

auteurs

Deze Twittercolumnbundel bevat twittercolumns van:

Aanmoddermoeder @dianavanewijk
Afke Bohle
Anne-Marie Eerenstein @annestreepmarie
Eiskje Clason @Babypraat
Mary Brouwer @marybrouwer
Mirjam de Boer @mijnespuntcom
Monique Woning @MoniqueWoning
Nicoline van Slingelandt @nicolinevs
Petra Wiebenga @bizzmamaNL
Sandra Nevels @sanmaakt
Zita Bebenroth @Zomerzondag

Grote dank aan alle twittercolumnisten voor het verlenen van hun toestemming om hun columns op te nemen in deze bundel.

Hoe schrijf je een twittercolumn? mini-stappenplan

1. Start met schrijven

Ga ergens zitten waar je ongestoord kunt werken. Pak je telefoon, tablet of laptop en open Twitter.

Handig: Twitter laat precies zien hoeveel tekens je hebt gebruikt.

2. Bepaal je onderwerp

- Waarom viel dit onderwerp je op? Zoek naar sprekende details.
- Wat wil je erover zeggen? Bepaal de kern van je column.
- Bepaal je invalshoek, zo geef je een persoonlijke draai aan je onderwerp.

3. Schrijf onbevangen

Heb je je onderwerp bepaald, schrijf er dan zo onbevangen mogelijk over. Waarom viel deze situatie je op? Begin bij het begin, schrijf wat in je opkomt en trek je er niets van aan als je meer dan 140 tekens gebruikt. Heb je je hele verhaal opgeschreven? Ga dan schrappen.

4. Schrappen en schaven

- Zoek de rode lijn en schrap datgene wat afleidt van je kern.
- Na het schrappen kun je gaan schaven:
- voeg details toe die je boodschap versterken.
- vervang nietszeggende woorden door beeldende woorden.
- kijk kritisch naar je tekst en breng er eventueel meer ritme in aan.

Stel jezelf steeds deze vragen:

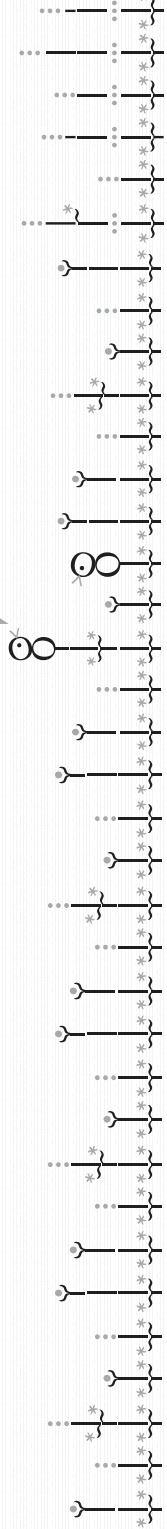
1. Is je boodschap helder? Zo niet, schrap overbodige details.
2. Is je twittercolumn 'eigen'? Zo niet, voeg dan veelzeggende details toe.

5. Controleer

- Kijk of je exact 140 tekens hebt gebruikt.
- Controleer je leestekengebruik en spelling.
- Sluit af met #twittercolumn. (zonder de afsluitende punt)
- Heb je tekens te kort? Kort een in tot 'n, zijn tot z'n, mijn tot m'n, haar tot 'r, etcetera.
- Heb je juist tekens over? Gebruik die ruimte dan om meer sfeer aan te brengen in je twittercolumn.

Wat is... een twittercolumn? Een twittercolumn is een ultrakort verhaal waarin je een gevoel/gebeurtenis/gedachte vangt in exact 126 tekens, afgesloten met #twittercolumn.

Dit mini-stappenplan hoort bij de Twittercolumnsgids. Wil je meer tips, trucjes en inspiratie? Download dan gratis de complete Twittercolumnsgids via twittercolumn.tumblr.com.

* Een gedachte/gevoel/gebeurtenis gevangen in 126 tekens,
afgesloten met #twittercolumn. www.twittercolumns.nl

